

om, at der bliver at iagttage, at der til Forsendelse med enhver Post umiddelbart for dens Afgang kan indleveres saa vel løse, ikke anbefalede, Breve som de forud til Forsendelse anmeldte Dagblade og Tidender, naar disse efter given Anvisning ere indpakkede og forsynede med Postadresse af Afsenderen. I Almindelighed sker det vistnok, at man befører løse Breve, der lægges i Kassen umiddelbart før Postens Afgang. Dette „umiddelbart“ betyder aabenbart den korte Tid, som Postbestyrelsen fastsætter som nødvendig Frist for at expedere Posten, saa dette „umiddelbart“ behøver for saa vidt ingen nærmere Forklaring. Men der er spøjet til, at der kan indleveres de til Forsendelse forud anmeldte Dagblade og Tidender, naar de ere indpakkede og forsynede med Postadresse af Afsenderen efter given Anvisning. Pligtige til at indpakke dem og forsyne dem med Postadresser ere Bladudgiverne ikke men saa kan Postvæsenet naturligvis forlange dette Kvantum Blade tilsendt saa meget tidligere, naar det selv skal forestaa denne Distribution og Deling, men derfor kan ikke paa nogen Maade Bestemmelsen gjælde, naar Afsenderen paatager sig denne Indpakning og Adressering; gjør han dette, vil det vise sig, at der behøves lige saa lidt Tid til at modtage disse som til løse Breve, medens en Regtelse deraf kan volde de vedkommende Bladkontorer meget væsentlige Hindringer; thi Sernbanevæsenet forandrer jo ikke saa sjældent Tog- og dermed Posttiderne, og til samme Tid forandrer Kontoret ogsaa Kontortid, og disse Omlægninger kunne ofte medføre overordentlig væsentlige Ulemper. Saa staar der i sidste Punktum af 1ste Stykke af § 4 i Loven af 1871: „De under Litra d. og e. opførte Gjenstande befordres ikke til eller fra Brevsamlingssteder.“ Det forekommer mig meget urigtigt nu, 16 til 17 Aar efter at Postloven er udkommen, og hele denne Udvilling er foregaaet, at sætte en saadan Bestemmelse ind i Loven, der ligesom siger, at det maa ikke ske. I selve Anordningen har man allerede i 1871 været saa venlig at optage forskellige Bestemmelser om, at Pakker indtil 2 Pund, Penge indtil 100 Kr., og Sligt maa man sende ud under Postvæsenets Ansvar, og det kan udvides efter Anordning, og hvorfor i Alverden skal der saa staa en Bestemmelse om, at det ikke maa finde Sted

for Postanvisninger eller Postoprævninger? Mit Forslag gjør ingen Nat Fortræd, det giver blot Indenrigsministeren Ret til at bestemme, i hvilke Tilfælde, i hvilket Omfang, og under hvilke Betingelser disse to Forsendelser kunne befordres under Postvæsenets Ansvar til og fra Brevsamlingssteder. Derved muliggøres en tidsvarende Udvikling paa dette Omraade, og dette er saa meget mere nødvendigt nu end for 17 Aar siden, da vi ikke havde denne Udvikling. Nu kan det godt siges, at skulle Brevsamlingsstederne kunne gjøre det, skulle de mange Steder bedre betjenes, det vil koste mere osv. Det skal jeg ikke komme ind paa, det kan blive drøftet under andre Forhold; men jeg vil paastaa, at der er Brevsamlingssteder beliggende saaledes, at det er den største Ubillighed mod hele det Postdistrikt, som ligger derude, at Behoerne ikke kunne faae et Postanvisningsbeløb betalt, eller at det ikke kan betros Brevsamlingsstedet at opkræve dette Beløb paa Stedet. Tænk f. Ex. paa, hvor mange af vore Der, der ligge langt borte fra Land, og hvor lang Tid der der vil kunne gaa, i hvilken noget Saadant ikke finder Sted. Jeg tænker ikke nærmest paa den D som vedkommer mig; thi den ligger nær ved Land. Men tag f. Ex. Øhavet syd for Svendborg. Nu sendes en Postanvisningsblanket til Strøng, at Vedkommende kan komme og hente Pengene, enten det nu er i Marstal eller i Rudkjøbing, og naar der nu paa det Sted var en Brevsamler som siger: Kjære, jeg er villig til at kautionere om det skal være for 2,000 Kr., værsgo at sætte Betingelser, saa skal jeg nok sørge for, at der ingen Skade sker, jeg holder Kontrabog med den nærmeste regnskabsførende Postexpedition osv. — skal saa Ministeren ved Loven være forhindret fra en saadan Foranstaltning? Mit Forslag under Nr. 12 til § 4 er imidlertid det værste, vel sagtens det, som vil vække mest Anstød, skjøndt dog nærmere, naar vi kommer til § 6. Der staar der: „foraauidt der paa Ankomststedet findes Postkontor eller Postexpedition“ omdeles de modtagne Gjenstande „indenfor Stedgrændsen, der nærmere fastsættes“. Fuldstændig rigtigt! Det angiver den almindelige Regel i 1871; thi da havde vi ikke en hel Del Brevsamlingssteder. Men jeg tror, det vil være mere varende til Stillingen og de Krav, som maa